

Τί ΔΕΝ γιορτάζουμε στις 3 Φεβρουαρίου; - Ο ιδρυτικός μύθος του ελληνικού κράτους κι ο κακόβουλος εθνικισμός

Ημερομηνίες αναστάσεως του έθνους και δημιουργίας κράτους

Υπάρχουν πολλές ημερομηνίες που οι Έλληνες γιορτάζουν, αλλά η 3η Φεβρουαρίου δεν είναι μια από αυτές. Η πραγματικότητα είναι πως, εκτός ίσως των ιστορικών και ακαδημαϊκών κύκλων, ελάχιστοι γνωρίζουν την σημασία της 3ης Φεβρουαρίου 1830 (22 Ιανουαρίου με το παλαιό ημερολόγιο). [Είναι η ημέρα της αναγνώρισης της Ελλάδος ως ανεξάρτητου](#)

[κυρίαρχου κράτους](#). Είναι η πραγματική ημέρα γέννησης του σύγχρονου ελληνικού κράτους. Θα μπορούσαμε να ισχυριστούμε, πως είναι και η πρώτη φορά που αναγνωρίζεται αυτό που ονομάζουμε «Ελλάδα» ως κράτος. Ούτε στην κλασική Ελλάδα ούτε και στην μετέπειτα βυζαντινή περίοδο δεν υπήρξε ελληνικό κράτος, επικράτεια ή άλλη μορφής οντότητα. Αντί κράτους έχουμε τις σχετικά αφηρημένες έννοιες του έθνους, πόλης-κράτους, του ρωμαίικου, του Ελληνισμού της χριστιανικής θρησκείας, της ελληνικής γλώσσας ως διακριτικά χαρακτηριστικά. Τι θα έπρεπε λοιπόν να γιορτάζουμε; Ποιά ημερομηνία θα έπρεπε να αναφέρεται στα σχολικά βιβλία και ποιά είναι η επίσημη γιορτή του ελληνικού κράτους, η 3η Φεβρουαρίου ή η 25η Μαρτίου;

Κράτος ή έθνος;

Όμως στην σύγχρονη Ελλάδα γιορτάζουμε την 25η Μαρτίου (ασχέτως ημερολογίου παλαιού ή νέου) ως εθνική επέτειο, έστω και αν η Επανάσταση δεν άρχισε τότε. Έπρεπε πάση θυσία να πλάσουμε έναν μύθο που να περιέχει την Εκκλησία και να δίνει ένα υπερφυσικό νόημα στην Επανάσταση. Ας μην ξεχνάμε πως η Ορθόδοξη Εκκλησία έπαιξε έναν αμφιλεγόμενο ρόλο στα γεγονότα που οδήγησαν στην πτώση της Βυζαντινής Αυτοκρατορίας (Φλωρεντία 1439) και ήταν ο μοναδικός θεσμός που επιβίωσε στην Οθωμανική Αυτοκρατορία. Η ανεξαρτησία δεν είναι απλώς το ζητούμενο των επαναστατημένων Ελλήνων, αλλά η θέληση

του ελληνικού Θεού και το πεπρωμένο της φυλής. Το γεγονός ότι δεν γιορτάζεται η ημέρα δημιουργίας του ιστορικά πρώτου ελληνικού κράτους, αλλά η ημέρα της Παναγίας ως αναγέννηση του έθνους, έχει την δική του σημασία. Είναι ενδεικτική της επικράτησης της κυρίαρχης Εκκλησίας πάνω στα ξενικά ιδεώδη τις Επανάστασης. Το νέο κράτος δεν μπορεί να είναι πάνω από το χριστιανικό έθνος. Η έννοια του ελληνοχριστιανικού έθνους είναι υπέρτατη και δεν συμβιβάζεται με την έννοια του κυρίαρχου κράτους. Το αφηρημένο έθνος, ο Ελληνισμός, ήταν πάντα κυρίαρχο και ερχόταν συχνά σε αντιπαράθεση με το κράτος. Ένας προσεκτικός ακροατής μπορεί να σημειώσει πόσες αναφορές γίνονται από πολιτικούς στο έθνος και στον Ελληνισμό και πόσες στο κράτος. Το κράτος ηττάται κατά κράτος από το ελληνοχριστιανικό έθνος.

Ο ιδρυτικός μύθος

Το νεοσύστατο ελληνικό κράτος έχει όμως και άλλα προβλήματα. Είναι το πρώτο μέρος της Οθωμανικής Αυτοκρατορίας που αποσχίζεται από αυτή. Το νέο ελληνικό κράτος προσπαθεί να επανενταχθεί στον κύριο κορμό της Ευρώπης και της Δύσης, αλλά βρίσκει λυσσαλέα αντίδραση από τις δομές της κοινωνίας και κυρίως μέρους της Ορθόδοξης Εκκλησίας, που αποτελεί τον πλέον αναχρονιστικό θεσμό και ανασταλτικό παράγοντα στην ευρωπαϊκή πορεία. Η υπόλοιπη Ευρώπη έχει σε μεγάλο βαθμό ακολουθήσει τα διδάγματα του Διαφωτισμού της επιστημονικής επανάστασης και της εκκλησιαστικής μεταρρύθμισης. Η Ελλάδα αντιγράφοντας αυτήν την τάση προσπαθεί να υπερκεράσει 2.000 χρόνια και να συνδεθεί με την αρχαιότητα και να αποδείξει πως το αρχαίο κλέος είναι παρόν και στη σύγχρονη Ελλάδα. Η γλώσσα καθαρίζεται από τα ξένα στοιχεία και γίνεται πιο αρχαιοελληνική. Χωριά και πόλεις αλλάζουν όνομα. Τα Σάλωνα γίνονται Άμφισσα, η νήσος Κούλουρη Σαλαμίνα κ.λπ.*

[* «Τα βάρβαρα ονόματα και τα κακόφωνα ελληνικά λυπούσι μεν το γλωσσικόν αίσθημα, έχουσι δε και επιβλαβή μορφωτικήν επήρειαν εις τους κατοικούντας, συστέλλοντα πως και ταπεινούντα το φρόνιμα αυτών, αλλά και παρέχουσι ψευδή υπόνοιαν της εθνικής συστάσεως του πληθυσμού των χωρίων εκείνων, ων τα ξενικά ονόματα ηδύνατο να εκληφθώσιν ως μαρτυρούντα και ξενικήν καταγωγήν» (Απόφαση Υπουργού Εσωτερικών, Λεβίδη - Χουλιαράκης 1973)]

Εν ολίγοις ο Έλληνας πρέπει να εξελληνιστεί, άλλες φορές με επίσημη βία και άλλες φορές με κοινωνική. Η εμφύτευση του αρχαιοελληνικού ιδεώδους στο νεοσύστατο ελληνικό κράτος δεν είναι τυχαία. Η αρχαιολατρία αποτελεί κύριο όπλο του Διαφωτισμού κατά της μεσαιωνικής Εκκλησίας και του σκοταδισμού. Είναι ιδέες που έρχονται από την αλλοδαπή και συγκρούονται με την ελληνική

πατριαρχική κοινωνία που είναι βαθύτατα συντηρητική και όπου η Ορθόδοξη Εκκλησία παίζει σημαίνοντα ρόλο. Η σύγκρουση αυτή δεν έχει όμως ένα καθαρό νικητή. Αντί αυτού έχουμε ένα καινούργιο μόρφωμα -κατά άλλους έκτρωμα- τον ελληνοκεντρικό εθνικοχριστιανισμό. Η παιδεία, ούτε λίγο ούτε πολύ, παραδίδεται εμμέσως στα χέρια της Εκκλησίας. Ας θυμηθούμε το Υπουργείο Παιδείας και Θρησκευμάτων -τίτλος αντιφατικός και οξύμωρος. Τονίζεται η ανωτερότητα της φυλής, ο θεϊκός της προορισμός και η απέχθεια προς τις ξενικές ιδέες και θεωρίες. Για παράδειγμα η Θεωρία της Εξέλιξης των ειδών του Δαρβίνου, είναι άγνωστο κείμενο στα σχολικά βιβλία μέχρι πρόσφατα. Η δημοκρατία, η φιλελεύθερη κοινωνία, τα δικαιώματα του ανθρώπου, η ελευθερία σκέψης σταματά ή περιορίζεται εκεί όπου αρχίζει ο Ελληνοχριστιανισμός. Η ελληνική ιστορία τονίζει τις πολεμικές νίκες και τις παρομοιάζει με αυτές τις αρχαιότητες για να αποδείξει την τρισχιλιετή συνέχεια του κλέους της φυλής. Μέσα σε λιγότερο από 100 χρόνια η Ελλάδα ομογενοποιείται. Το «Ελλάς Ελλήνων Χριστιανών» της Χούντας δεν είναι μόνο σύνθημα, είναι και εν πολλοίς η πραγματικότητα.

Ο κακόβουλος εθνικισμός

Ένα από τα αποτελέσματα αυτής της προσπάθειας είναι ο αλυτρωτικός εθνικισμός και η πίστη στην ανωτερότητα της φυλής και της Ορθοδοξίας. Εφευρίσκονται θαυματουργές ορθόδοξες εικόνες σε μέρη που ο καθολικός πληθυσμός είναι πλειονότητα, όπως η Τήνος. Ο μέσος Έλληνας ενστερνίζεται την άποψη της ανωτερότητάς του, την οποία σκοτεινές ξένες δυνάμεις πολεμούν με άνομα μέσα. Αναπτύσσεται ένας εκτρωματικός εθνικισμός, ο οποίος με την σειρά του θα προκαλέσει μια αλληλουχία γεγονότων που θα οδηγήσει σε εμφύλιο πόλεμο, διχασμό, καταστροφές και θα χρησιμεύσει ως δικαιολογία και νομιμοποίηση για την καταπίεση κοινωνικών στρωμάτων αλλά και πολιτικών ιδεολογιών.

Στο πραγματικά εξαίρετο βιβλίο «Ιστορία του Ελληνικού Κράτους», ο συγγραφέας καθ. Δερτιλής αναφέρει πως το πρόβλημα του λανθάνοντος πατριωτισμού είχε αναγνωρισθεί από το 1893 όταν η εφημερίδα «Παλιγγενεσία» έγραφε: «*Το επάγγελμα του "πατριώτου" είναι το φθηνότερον όλων, ενίοτε και το καρποφορώτερον*». Σχεδόν κανένας δεν μένει αμόλυντος από τον ιό του κακόβουλου εθνικισμού. Έχει διαβρώσει και πωρώσει την ελληνική κοινωνία. Αποτελεί πλέον απαραίτητο συστατικό κάθε κόμματος και κάθε πολιτικού. Ουδείς πολιτικός δύναται να πορευθεί με επιτυχία στον δημόσιο βίο, αν προηγουμένως δεν δώσει πιστοποιητικά υποταγής στον τοξικό ελληνοχριστιανικό εθνικισμό. Ο

Ανδρέας Παπανδρέου το κατάλαβε και το εκμεταλλεύτηκε όταν άρχισε την γελοία και σκοταδιστική παράδοση να στέλνει αεροπλάνο για να φέρει στους Έλληνες πιστούς το δήθεν Άγιο Φως από την Ιερουσαλήμ. Ουδείς αναρωτήθηκε αν αυτό σημαίνει πως η επί 2.000 χρόνια αφή του φωτός, στις κατά τόπους εκκλησίες, ήταν λιγότερο αγία ή υπερφυσική και άρα οι Έλληνες ήταν πιστοί ενός κατώτερου θεού.

Πηγή και πλήρες άρθρο: andreaskoutras.blogspot.co.uk

Ανδρέας Κούτρας